Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Find, Ludvig.; L. Find og L. C. Nielsen.
Titel | Title:	Hanne i Billeder og Tekst
Udgivet år og sted | Publication time and place:	[København] : Gyldendal, 1909
Fysiske størrelse | Physical extent:	[36] s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

HANNE.

1910 L 1954

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

HANNE.

HANNE

I BILLEDER OG TEKST

AF

L. FIND og L. C. NIELSEN.

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
1909.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I

Stort og skønt er Moderhjærtet
som en Æblekrones Blomstersky,
skært af Hvidhed,
dybt af Blidhed,
som et Smil mod Livets Smerte —
Og ved Birthes Moderhjærte
fandt den lille Hanne Ly.

Under denne rige Fylde
endnu ufødt Plads hun tog;
skjult af digre Blomstergrene
sad hun uset dér alene,
sad saa tyst og voksed stille
i den varme, dunkle Grund
som et Kim ved Livets Kilde,
som en lille Blomst i Blund
med et Smil omkring sin Mund!

Alle ser, hvad Birthe bærer,
men kan ikke Hanne se;
og de hilser smukt og ærer
hende for, hvad der skal ske.
Birthes Smil er tungt af Sødme,
hendes Kinders fine Rødme
blusser, blegner, blusser atter —
Birthe drømmer om sin Datter.

Og en Midnat hørte Hanne Graad.
Hendes Leje gynged som en Baad.
Endnu Hjærtets Tag sig hvælved,
men det skælved, skælved, skælved.
Da blev lille Hanne bleg,
angst hun klynkede og skreg
som en Fugl i Fare;
lig en lille Svømmer laa hun,
intet saa hun,
fulgte Baaden bare.
Men med ét blev alting tyst:

Baaden stod paa Livets Kyst,
medens Birthes Øjne klare
lo og græd af Moderlyst.

Det blev Morgen, Foraarsmorgen.
Glade Fugle sang af Glæde,
glemt var Vintren, glemt var Sorgen.
— Hannes Fader maatte græde,
fyldt af Glæde
ved at se sit Barn!

II

Et Foraarsbarn blev Hanne,
og selv en lille gylden Vaar.
Om hendes fine Pande
et Pur af gyldent Haar.

Hun vokser i sin Vugge
og drikker ved sin Moders Bryst,
saa bitte som en Dukke
og dog saa stor en Trøst.

Saa smaa er hendes Fingre,
der griber efter, hvad hun ser.
Naar Ranglens Klokker klingre,
saa lytter hun og ler.

Men hun kan ogsaa græde,
ja skrige op i vilden Sky.
Dog Graad kan blive Glæde
og Taarer Smil paany.

Hun standser al sin Klage
og bliver dobbelt mild og sød,
naar Mor vil hende tage
og lægge i sit Skød.

Saa ligger hun og mumler
et Sprog, kun Birthe kan forstaa,
og savler lidt og gumler
og faar en tør Ble paa.

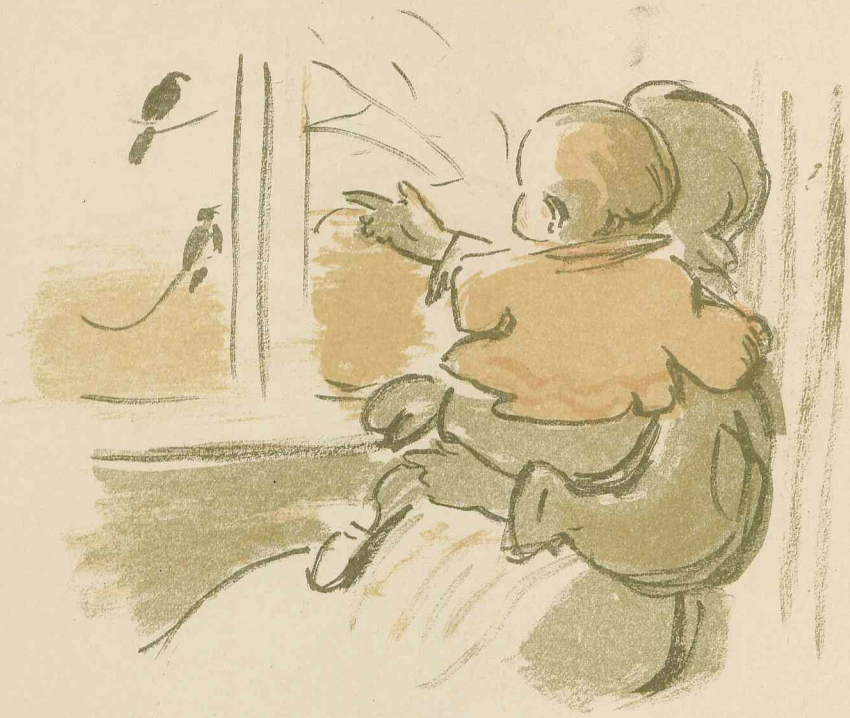

Hun ved saa godt, bagefter
vil Moder mætte hendes Tørst.
Kun for at øve Kræfter
hun skreg saa kraftigt først.

Men faar hun blot sin Vilje,
er hun det mildeste paa Jord.
Hun er en Pinselilje;
hvad bliver hun som stor?

III

Tit staar Birthe over Hanne bøjet,
for at høre, hvor hun sover sundt.
Og det sker, at hun faar Graad i Øjet,
ej fordi en Sorg gør hende ondt,
men der stiger hedt i hendes Hjærte
Moderskæbnens skønne Fryd og Smerte.

Og hun tænker paa sin lille Pige,
hvordan *hun* vil arte sig engang?
Skal hun vokse vredent eller lige,
skal hun høste Sorger eller Sang?
O, i Modersindet ligger mange
dulgte Spørgsmaal, bævende og bange.

Men hvis Hanne vaagner op og ser det,
skriger henrykt hun imod sin Mor,
og fra hendes Øjnes Kilder ler det
med en Latter, hvori Livet bor.
Da maa Birthe Barnet til sig trykke
for et Nu at nyde fuldt sin Lykke.

IV

Hanne trives som en Trold;
hun kan trippe om alene,
rejse sig, hvergang hun falder,
— det er stort for hendes Alder! —
hun kan sige mange Ord,
men hun bruger kun det ene: Mor!

Hun har faaet sig en Bror.
En Veninde har hun fundet.
Tale sammen gør de ikke,
men de veksler dybe Blikke.
Foreløbig, mener hun,
er det ikke værd at bruge Mund.

Hanne elsker Faders Hund;
helst hun trækker den i Halen.
Naar den strækker sine lange
Ben i Vejret, blir hun bange.
Ak, hvor skal en Hund forstaa,
hvad en lille Pige tænker paa!

For hvert Skridt, som hun kan gaa,
bliver hendes Verden større.
Saadan vokser den med Tiden,
Aar for Aar, til hendes Viden
spænder over Land og Sø. —
Da er Hanne gammel og skal dø!

V

Hanne har faaet en Broder,
og Poul er han bleven døbt,
og Hanne hjælper sin Moder,
naar han bliver vasket og svøbt.

Han skriger, naar han skal i Baljen,
og naar han er kommen derned,
han stirrer, saa Øje-Emaljen
udspiles forfærdet derved.

Men Hanne tysser og trøster
og klapper ham: „Poul er jo stor.“
— Og den, som er moderlig Søster,
vil blive en søsterlig Mor!

VI

Hanne slaar Øjnene op med Dagen
lige saa vaagen og venlig som den,
retter sin Pude og glatter sit Lagen,
ryster sit Hoved, saa Guldhaaret gynger,
ligger saa stille og gnistrer og synger
uden at vide hvorfor og om hvad —
aa, men hver Morgen, saa er hun saa glad!

Pludselig rejser sig Poul i sin Seng,
vader i Dynen, som var han i Vandet.
Hanne vil skænde: „Hvad vil du dog, Dreng!“
men før hun ved det, er Broderen landet
ved hendes Side, — og saa maa hun le.
Armene slaar han omkring hendes Hals,
Fødderne spiller i Luften som Finner,
Kyssene regner mod Søsterens Kinder,
ivrig han er som en borende Bi.

Og Hanne eksploderer
som fyldt med Latterbomber,
ler som hun skulde dø.
Men Poul han ekscerserer
med hende, og han plumper
i Sengen som en Frø.

Men saa omsider gør Hanne sig fri.
Rød og forpustet af Latter og Varme
springer hun ud, og hun slaar sine Arme
kærligt om Poul, skønt hun næppe kan naa:
— Saa, lille Poul, vi maa klæde os paa!
Saa børster de Tænder,
saa vasker de Hænder,
saa reder Hanne sin Broders Haar.
Saa knapper de Hægter, og snører de Sko
og pludrer ustandseligt begge to . . .
— Minutterne gaar,
Timerne gaar,
og Dagene ruller og runder sig til Aar!

VII

Hanne hun har Chemise,
og Poul han har Skjorte.
Og naar de om Aftenen krænger dem af,
saa leger de Skjul og „borte“.

Med Hovedet gemt i Chemisen
er Hanne med ét forsvundet,
og Poul maa lede længe,
før han faar hende fundet.

Saa skjuler *han* sig i Skjorten
og kan hverken se eller høre,
og Hanne kalder og leder
og ved ikke, hvad hun skal gøre.

Hun kigger i alle Kroge,
hun søger under Sengen,
hun ser i hans Bukselommer —
„Hvor er han dog henne, Drengen?“

Fortvivlet vrider hun Hænder
og lader, som hun vil græde.
— Da viser Poul sit Hoved,
og alt er idel Glæde.

VIII

Vinduet det er en Verden for sig,
naar Verden kun er en Stue;
udenfor løber den store Vej
lige til Verdens Ende:
dér kommer gaaende gamle og unge,
tykke og tynde og lette og tunge,
Genboens Pige og Naboens Frue,
Posten med Breve og Karlen med Brænde;
dér holder Hundene til
lige saa galt, som de vil.

Hanne og Poul tit ved Vinduet staar,
og Hanne fortæller om dem, der gaar,
og Poul er lutter Øre.
„Nej, nu skal du bare høre:
Først kommer Kongen højt til Hest,
gennem Regn og Sol og Blæst;
saa kommer alle Kongens Mænd,
og ved slet ikke, hvor de skal hen.
En kommer ridende og en kommer haltende,
en kommer løbende og en kommer vraltende,
en er døv og en er blind;
sidst kommer Jomfru Susevind —
og Snip, Snap, Snude,
nu er Historien ude!“

Og Hanne ler, og Poul ler,
og begge gennem Ruden ser,
om Kongen skulde komme.
Hvad Hanne har fortalt sin Bror,
med ét hun selv forundret tror,
det *kunde* jo dog hænde,
at Kongen red forbi!
Men da paa Vejen intet sker,
vil Poul ha' mer at høre
om alt derudenfor:
„Men Hanne, de skal køre!“

Og saa fortæller Hanne,
og Poul er lutter Øre:

„Først kom Dronningen i Kareth,
aldrig saa dejlig en Vogn har du set,
otte hvide Heste
og fire hvide Hunde
og to smaa hvide Mus
trak den saa let, skønt den ligned et Hus.
Saa kom Dronningens Damer,
som slet ikke kan følge med:
en kommer trippende og en kommer trissende,
en kommer vuggende og en kommer vrissende,
en er saa fed, at hun næppe kan gaa,
en er saa fin, at hun træder paa Taa,
en er i Silke og en er i Skind,
sidst kommer Frøken Pølsepind —
og Snip, Snap, Snude,
nu er Historien ude!“

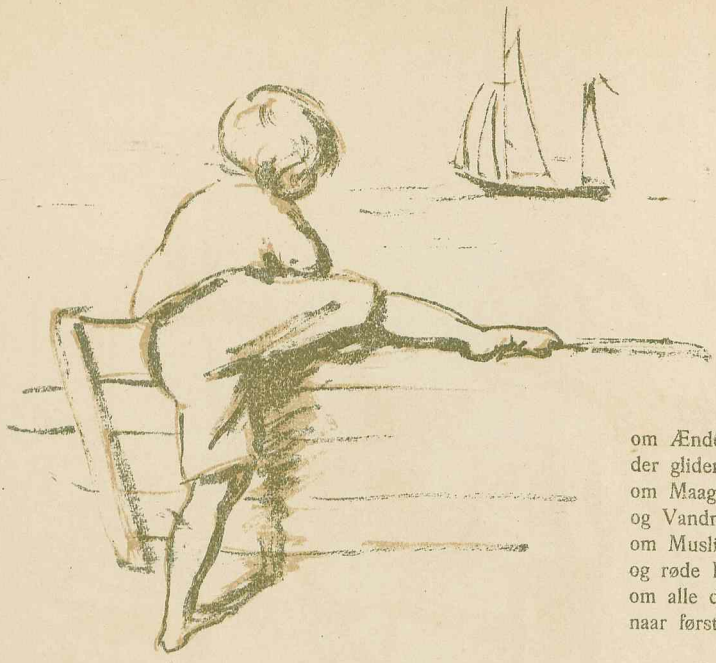

om Ænder og Svaner,
der glider som Kaner;
om Maager og Terner
og Vandmænd og Stjerner;
om Muslingeskaller
og røde Koraller —
om alle de Ting, de skal lære,
naar først de kommer i Skolen.

IX

Ved Stranden er hundrede Ting at se,
som Hannes Verden udvider:
dér kan saa meget vidunderligt ske,
og Sandet ligger saa hvidt som Sne,
og Bølgerne kommer langt borte fra,
og stolte Sejlere skrider
afsted — afsted — afsted!

Og Mor tar Hanne og Poul ved Haand,
og saa gaar de ud til Molen.
Og Mor fortæller om Havets Fisk,
som Hanne har set paa den vaade Disk,

Poul gør store Øjne,
som var han en lille Flynder;
han er jo kun en Begynder
i Livets Aabenbaring.
Men Hanne har dyb Erfaring,
hun tænker over alt,
hvad Far og Mor har fortalt.

Hun taler med alle,
som det nu kan falde;
den gamle Fisker er hendes Ven.
Og Fiskerkonen med Kurven paa Ryggen
og Skørtet saa grønt som en Skovbund i Skyggen
er Hannes bedste Veninde,
saa trofast som nogen kan finde!

Ja, herligt er det med Mor at gaa
ved Havnen og Molen
og brunes i Solen
og høre og se og lære,
hvad andre maa lære i Skolen!

X

Hver lille Dreng og Pige
er som en Lykkens Violin,
hvis Toner gør os rige —
Hvert Hjem maa have sin.

Og det er Livets Naade,
at hver især er glad for sin
og gribes af dens Gaade —
Og Hanne hedder min:

Om Hanne er at mælde
saa mange, mange gode Ting:
hun ler som en Bjælde
og som et Kildespring.

Hun sørger som en Moder
og tænker som en lille Fugl;
hun grisser sig og roder
og leger Dukkeskjul.

Hun græder som en Byge
og straaler som den klare Sol.
Hun kan som Katten fyge
omkring fra Stol til Stol.

Hun visser og hun vugger
og synger tit saa hjærteømt
for alle sine Dukker
om alt, hvad hun har drømt.

Hun hjælper Mor med Stegning,
og Broder med hans Strømper smaa;
og Faders sidste Tegning
hun retter gerne paa.

Hun sidder midt i Solen
og læser i sin Billedbog;
saa tror hun, det er Skolen,
hvor man kan blive klog.

Blidt som en Blomst i Græsset
hun sysler under Solens Skin,
indtil hun overlæsset
af Lærdom sover ind.

Men ingen Ord kan sige,
hvad der i lille Hanne bor.
Hun er et ukendt Rige,
selv for sin egen Mor.

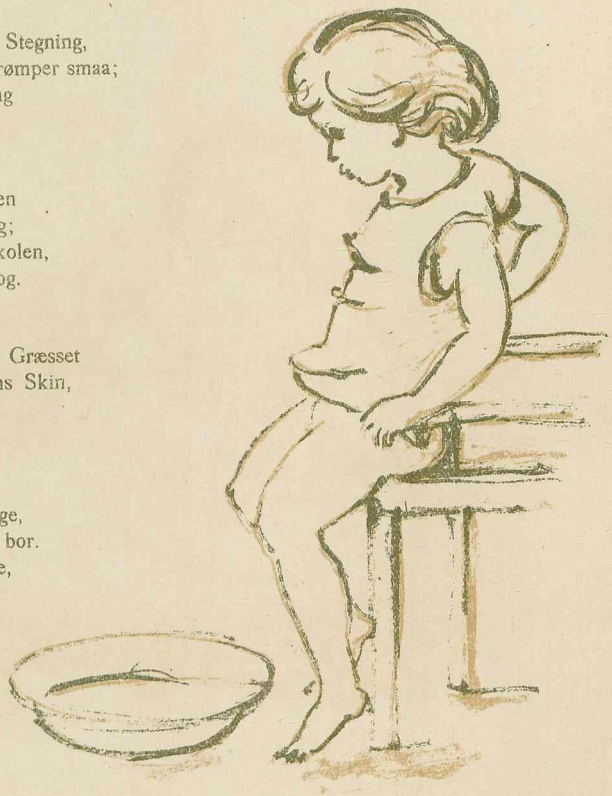

Hun er en Fremtidsverden.
Hun er det store Eventyr.
Hun er i al sin Færden
Sol over alle Skyer.

Hun er en Morgenrøde
hver Morgen for sin Mor og Far.
Det Hus maa være øde,
som ingen Hanne har!

ROCKSTEN TRYKKERI
FARVERGADE 8

